

POEZII

SCRIERI LITERARE:

	Lei B.
Delavrancea, Paraziții, un volum	4.—
Stăncescu, Dum., Basme culese din gura poporului, un volum	4.—
Stăncescu, Dum., Cerbul de aur și alte basme pentru copii, cu 13 ilustrații originale de Jiquidi și cu portretul autorului, un volum.	3.—
Țincu, Nicolae, Monologuri în versuri, seria I și II, fiecare	1.—
Rădulescu-Niger, Scriitori, cititori și critici	1.—
Michaiu de Bonacchi, Talpa țereii, nuvele sătești	1.—
Jip, Topo, cum au petrecut trei copii români în Italia, ilustrat	3.—
Kotzebue, Lascăr Viorescu, o icônă a Moldovei din 1851, un volum	4.—
Th. M. Stoenescu, Poesii, un volum în-8 ^o	4.—
Rădulescu-Niger și Nicolae Țincu, Dómna Kiajna, dramă istorică în 5 acte	2.—
Alex. A. Sturdza, Les facettes, poésies	3.—
Livescu, Ión I., Floarea din Firenze, comediă-idilă originală	1.—
Michaiu de Bonacchi, Poesii, un volum legat	7.—
Genoveva de Brabant, un volum în-4 ^o , cu 6 aquarele, cartonat	3.—
Nenișescu, Ión, Puî de Lei. Poesii eroice și naționale, un volum în-8 ^o	4.—
Caragiale, I. I., Năpasta, dramă în 2 acte	1.50
Șăineanu L., Linguistica contemporană sau școla neo-gramaticală	1.—
Dr. Gaster, Literatura populară română, cu un apendice: Voroava garamanților cu Alexandru Machedon, de Nicolae Costin, un volum.	1.—
Kotzebue, Din Moldova, Descrieri și schițe	2.—
Delavrancea, Liniște, ediție de lux	3.—
Delavrancea, Sultănică, legat	6.—
Delavrancea, Trubadurul, un volum	4.—
Const. Mille, Dinu Milian, roman, un volum	4.—
Const. Mille, Feciorul Popei, un volum.	4.—
Veronica Micle, Poesii, un volum	3.—
Al. Macedonski, Poesii, Iadeș, un volum	4.—
Carol Serob, Poesii complete, un volum	4.—
Buffon, Discours sur le style, cu un studiu literar de B. Florescu	1.—
Theochar Alexi, Ciarda albă, poemă	—50
Theochar Alexi, Ai carte, ai parte, roman original	1.50
Carmen Sylva, Pablo Domenich, istorie militară	—50
Cooper, I. Fenimore, Ciorap-de-piele, povești americane, un volum în-4 ^o , ilustrat cu 7 aquarele și 11 gravuri negre	5.—
Neulai Iorga, Poesii, un volum.	4.—

NECULAÏ IORGA

POEZII

(1890—1893)

BUCURESCI

IG. HAIMANN, LIBRAR-EDITOR

102, CALEA VICTORIEI, 102

Sucursală la Brăila, Calca Regală, No. 2.

1893

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA ȘI FONDERIA DE LITERE THOMA BASILESCU

BULEVARDUL ELISABETA, 111.

IN VENETIA

Gondola 'ncet se primblă pe valurile verzi,
In umbră de palate, supt razele de lună:
In lumă fără de capăt îți pare că te pierzi,
Departe, uriașii de bronz pe turnuri, sună.

Albastru-î cerul nopții de stele țintuit,
O dungă luminoasă de-argint pe'ntinsa mare
Întinde luna plină, și valu-î încrețit
De vîntul, ce-l atinge cu dulcea-î dezmierdare ;

In umbră visla sună, pe ape lunecînd,
Vislașul cîntă leneș în falnica lui limbă,
Cupolele bătrîne s'arată rînd pe rînd
Colò pe mal. Gondola molatec, lin se plimbă.

Imprejmuit ie cerul de cercuri, ce sclipesc :
Pe *piazza di San-Marco* sînt sute de finare,
Ce raza și-o afundă în mare, arabese
Splendid, pe care-l mișcă încet o tremurare.

Ș'innalt, spuind splendoarea apuselor povești,
Cernitul turn se 'nnalță în noaptea cea senină,
Domnind peste palate cu frunți împărătești,
In lumă de feerie, supt ceruri de lumină.

LA CÎMP

Dimineata. — Cer albastru, luminos și fără ceață,
Flori deschise 'n iarba verde, glas de păseri colo 'n crîng,
Ca diamantul scînteiază bob de rouă pe verdeață,
Pe smăltatele potire fluturii suptiri se strîng.

Biziit de-albine 'n aier, cor de greieri hore cîntă,
Și cosașii melancolici li țin hangul șuierînd,
Lîngă stîna învălită cu rogoz se ieu la trîntă
Doi flăcăi cu ochii negri și cu părul fluturînd.

Pe a dealului costişă sun'a oilor talancă,
Una-î albă ca omătul, alta sură ca o stancă,
Un dulău trîntit pe labe somnoros stă și cuminte

Și 'ntre flori o scăfirlie fără carne cată lin
Și ironic, cum se uită dezgropații din morminte
La tăpșanele 'nflorite și la cerul cel senin.

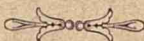

IN CODRU

Ca stîlpi curați de templu antic, se 'nnalță plopîi in pădure,
Zvîrlind la soarele ce-apune, peste cărări mari umbre sure
Și printre creștete-adormite, cordeaua cerului de vară
Intinde dunga ieî albastră, lumina-î sarbădă de sară.

C'un ciripit adoarme 'n ramuri zg'lobiul stol de păsărele,
Cîte-un buratec măi 'nnalță cîntatul lui printre nuiele,
Cosașii harnici hore veșnici întind pe-un fir de iarbă verde,
— Concert de glasuri felurite, care 'n amurg, încet, se pierde.

Și-apoi tot codrul stă 'n tăcere, fără de-un freamăt, dus in noapte...
Nici doar a vîntulu' suflare nu măi trezește 'n frunze șoapte,
Incremeniți staū plopîi negri, că niște pete de cerneală,
Pe vîrfuri numai varsă luna suptîrea-î de-argint beteală.

IN TIROL

I.

Brazii tremură din frunze la a sării adiere
C'un foșnit încet, ce pierе în noianul de tăcere
Revărsat din cerul palid peste creștet de pădure,
Peste vîrfuri înghiețate, peste stînci de lespezî sure.

Singur doar izvorul iute varsă nota-î cristalină,
Alergînd între prăpăstii, cununat de-o spumă fină,
Orî țitêra sună 'n vale, la vre-o stîină tăinuită,
Cîntînd dragoste nebună și durere nesfirșită.

Iar departe, lanț de piscuri, ce se 'ntrec din înălțime,
Alpii staū etern de strajă, din a timpului mulțime
Și o rază rătăcită de prin lumile senine,
Peste-a lor cunună albă, varsă ploaie de rubine.

II.

Pe munți întinde noaptea aripă întunecate,
Stînci roșii ca de sînge în ceață se cufundă,
Vînt rece printre brazii cu vîrf suptîre bate,
Pe prund izvoru-și primblă, plîngînd, albastra-î undă.

Un vultur pe o creangă cu ochi de foc privește,
Pe muche de prăpăstii un car de munte merge,
Incet-încet tăcerea și valul negru crește,
A soarelui roșată de-apus, pe cer, se șterge.

Spre satul singuratec zidit pe muchi de stîncă,
Răpareț cuib de pradă în vremile trecute,
Țărani spîni la față, uscați, dar zdraveni încă,
Străbat greoiu și-a lene cărările bătute.

Ș'încet în întunerec se poartă ca o dungă
Mai neagră de cît noaptea. Sălbatec se ridică
In liniște și pace cîntarea lor, ce-alungă
Departe 'n codru cerbiu ce tremură de frică.

De-odată, între piscuri, cu galbena-î lumină
Se 'nnaltă în hîrzobu-î de ceață argintie,
Visînd pe codrii negri visarea ieî senină,
A cerului stăpîină, a munților făclie.

SE ÎNALTĂ STÎNCI...

Se 'nnalță stînci încremnite de asupra luciului de gheață
Și-o rază moart'abia pătrunde prin giulgiul cel greoiu de ceață,
Ce 'ntinde pînza-î monotonă pe împietritul Ocean.

În pacea zilelor polare, ca la suflări de uragan
Se bat talazuri rătăcite, ce, lunecând, încet se poartă,
Apoi din nou odihnă, pace, tăcere iar pe marea moartă.

Și nici o creangă înnegrită și nici un urlet trist de fiară
Nu se ridică în spre cerul, pe care-un soare ca de ceară
Zimbește trist, domnind de-asupra acestei lumii etern pustii.

De-o-dat' un glas pierdut înnalță nepricepute melodii,
Un goeland, plutind a lene, revarsă cîntec în tăcere,
Ca raza dragostei pierdute, lucind în timpuri de durere.

PE MARE

Val de val se bate 'n noapte,
Vîntul urlă printre stînci :
Prin prăpăstiile-adînci,
Sună jalnicele-î șoapte.

Brazii trunchiul și-l îndoiaie,
Fulger scapără 'ntre nori.
Glas de tunet : Sunătoriu
Bate ropotul de ploaie

Pe a codrului cărare,
Peste frunzele de brad,
Ce, de vînt bătute, cad,
Pe albastru val de mare.

Huhurez cîntă 'n pădure,
Stol de păseri trec pe rînd,
A furtună şuierînd,
Sus pe lespezile sure.

Și prin tainiți depărtate
Fiare urlă îngrozit :
De păreții de granit
Unda mării, trist, se bate.

Pe 'ntunerec și furtună,
Fără țintă, zbuciumat,
Cu catargul sfărîmat
Trece luntrea ca nebună.....

FURTUNA

Plîngînd se frînge valul de stîncile golite,
Mușcînd din piatra roșă, și-adîncul tot îngHITE
Fărîme sîngerate și țândurî de granit.

Aústrul mîná apa c'un șuier ascuțit,
Și veșnic alte unde cu creștetul de spume
S'azvîrl spre țerm, în noapte, fugarî fărâ de nume.

Trec norî greoî pe cerurî, cu-aripă de 'ntunec,
Zvîrlînd din fugă fulger. Supt focul cel feeric
Se vād pe mal departe, colibe de păscarî.

Și-o pasăre pierdută, cu țipetele-î rari
Maî zvîrle-o notă tristă în vuietul furtuniî,
In plînssetul de valurî, în urletul genuniî.

AMFITRITA

Phoibos, zeul cu lungi suliți și cu tolba sunătoare,
Iși cufundă 'n valul mării oboșiții cai de foc ;
Spre apus, către Megara, norii serii par cuptoare
De nestinsă vălvătaie, dungă de flacări stînd pe loc.

Valul doarme, lin și moale, cu răsfrîngeră de lumină,
Dogorind albastra-î față de oglindă, fără creț ;
Blînd, din negurile sure se înalță luna plină
In tăcerea tulburată de delfinii săltăreți.

Atunci blonda Amfitrită, peste-a apelor cărare,
Lunecînd, se poartă dulce printre nimfele zglobii,
Ce cu sinul gol înnoată pe întinderea de mare,
Ducînd scoica ei măruntă, cu cordele aurii.

Și tritonî la față roșii, lăutarî cu plete crețe,
Duc din urmă zina mării cu cîntări fără sfîrșit,
Amfitrita cea bălaie, cu privirile sumețe
De-un albastru-sur, se poartă peste valuri liniștit....

EGIPTUL

Ca un șarpe lung, feeric, Nilul scînteie la stele,
Intinzînd fără de capăt mlădielele-î inele
Printre mari păduri de trestii pentru veci nestrăbătute.
Nici o pasăre de noapte peste lumile tăcute
Nu plutește, vărsînd țipăt tainic și 'nfiorătoriu :
Doar vre-un ibis mistic poartă pasul lui nepăsătoriu
Pe covorul de nisipuri prelungit în depărtare.

Piramidele înalță munții lor măreți în zare,
Pentru regiî morți de veacuri monumente de granit,
Lîngă sfinxul ros de vremuri, ce-și urmează liniștit
Somnul lui etern de piatră, în odihna din pustiū.

Totul doarme 'n pace adîncă supt zăbranic argintiū,

Nilul parc'oprește unda-î cea gălbie și mîloasă,
Un fellah călare trece și cîntarea-î dureroasă
O clipală blînd răsună, și 'n văzduh apoï se stînge :
Pare sufletul pustiiî, ce plutind în noapte, plînge.

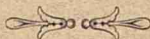

RĂSĂRIT DE SOARE

Vînt ușor de dimineată mină nouri purpurii
Pe albastrele întinderi ale cerului de vară ;
Scinteind, din sin de valuri vine mîndru să răsară
Domnul mărilor bătrîne, umedei împărății.

Fața apeî dezmiardată de șăgalnicule zefir,
Argintită de lumină, se desface 'n miî de unde,
De la țarmul singuratec, ce în neguri se ascunde,
Vin cîntări de ciocîrlie, mirosuri de trandafir.

Goelanzii trec în stoluri cu-al lor țipet plîngător,
Solî sălbateci ai furtunei, oaspeții stîncilor goale,
Și tăind văzduhul aprig cu fantastice ocoale
Rîndunelele din fugă umezesc aripa lor.

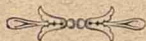

NOAPTE DE IARNĂ

Alb ie tot în noaptea rece. Singur cerul, ce scintéie
De sclipirile de stele, luminează peste văi,
Aprinzînd în giulgiul iernii nestatornice văpăi ;
Dorm supt raza lor cea blindă troienitele bordeie.

Vre-un copac răzleț înnalță fruntea lui cea înnegrită
Pe deșertele întinderi. Totu-î liniște și somn,
Amorțit-aŭ în pădure păn'și-al vînturilor Domn, —
Crivăț, zeŭ cu barbă albă, cu strigarea ascuțită.

Fioroși drumeți atunci, vin domol, călcînd arare,
Făcînd dealul să răsune de urlatul lor prelung,
Lupii suri, cu ochi de flacări. O clipală șirul lung
Stă pe loc, privind la stele, și se pierde 'ncet în zare.

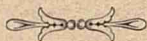

CÎMP DE LUPTA

Cerul roșu ca de sînge, în amurgul cald de vară,
Se întinde peste cîmpul, coperit cu iarbă rară,
Dogorită de căldură. Făr'de-un foșnet de aripă
Vulturî mari, greoiu prin aier rătăcind, plutesc o clipă.

Și de-o rouă sîngerată stă cîmpia coperită,
Lacurî mari de-un negru vînat, cu oglinda lor cernită
Pe alocurî se răsfață. Mii de morți în șirurî lungi,
Pe covorul de verdeață zugrăvesc lugubre dungî.

Cîte-un gemăt se înnalță. Vre-un rînit căzut în brîncî,
Urlă jalnic în spre cerurî pironind ochiî adîncî,
Croncănesc vultani sălbatecî din văzduh pîndindu-și pradă
Și un cal, roșit de sînge, în genunchî vine să cadă.

LEUL

Nemărgenitul cer de noapte domnește-adinc peste pustie,
In spre apus o geană roșă întinde palida-î lumină,
Și peste 'ntreag'această lume de-o măreție blîndă plină,
Se lasă ca un giulgiu molatec, lumina lunii argintie.

Tabloû de vis, fără de-o șoaptă. Dintr'a nisipurilor mare
Concertul noptilor de vară, sfios, în veci nu se ridică,
Clipesc popoare de luceferi : o stea, rotind pe boltă, pică,
In stolurî lungi, întunecate, de noapte păsări trec, arare.

Adoarme tot. Atuncî din codrii pierduți în margini depărtate,
C'un freamăt mîndru 'nnaintează, cătînd sălbatec înnainte,
Un leû bătrîn : în întunerec lucesc luminile 'ncruntate.

PASTEL ANTIC

S'a culcat în fundul mării zeul cel cu arc de-argint,
Apollon, strălucitorul domn al bolților de-azur,
Peste-a apelor întinderi, ce-și răsfată luciul sur,
Luminos se 'nnalță Phoibe, răsărind din spre Corint.

Plîng Naiadele duiioase lîngă limpede izvor,
Faunii ceî nebunatecî și satirii ceî zglobii
Supt lucirile de stele, prin poienele pustiî
Urmăresc blindele Nimfe lunecînd cu pas ușor.

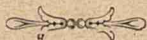
Și păstorul ce veghiază peste-a malurilor stincî,
Supt stejari bătrîni, cu fruntea îndoită de-uragan,
Se 'nfioară cînd aude glasul tainic al lui Pan,
Răsunînd din fund de codri, peste-abisurile-adîncî.

ÎN CODRU

Pădurea-î amorțită—nici cîntece, nici șoapte,
O frunză nu se mișcă : nemărgenita noapte
Domnește'n cerul, unde lucirile de stele
S'aû stins : nici buhna sură cu-aripele ieî grele
Nu varsă 'n intunerec o notă de durere —
In cer vești de furtună și pe pămînt, tăcere.

.
De-un freamăt se 'nfioară pădurea cea bătrînă
Și sunetul cel tainic al frunzelor se 'ngînă
Cu tunete departe, cu țipetele rarî
A pasării de noapte, strigînd a vijelie —
Un fulger luminează, supt raza-î albăstrie
Fantastic strălucește tot codrul de stejari.

MARINA

Se 'ntorc pescariï in spre sat,
Pe țarmu'n negurï cufundat
Lucesc luminile lor rare,
Scînteï perind în depărtare.
Și ceriu-ï sur, greoiu de norï,
In noaptea plină de fiorï
Tînguitarul val se bate
De-a stîncilor singurătate.

Și s'aud glasurï răsunînd,
Vre-un cîntec trist din cînd în cînd,
Din virf de munți un clopot lin
Revarsă glas de jale plin,

Iar goelandul solitar,
Stăpînul valului amar,
De vîntul mărilor trezit,
Bocește 'n cuibu-î de granit.

Intunecat ie tot și mut:
Din ceriul aprig și tăcut
Pe ape fără de sfîrșit
Se cerne ploaia liniștit.
Incremenite toate par
De somnul blînd al morții, -- doar
Tînguitorul val se bate
De-a stîncilor singurătate.

TEMPLUL

Lîngă leneșele ape ale Nilului gălbui,
Templul vechi în pace doarme cu pădurea-î de coloane,
Cu fantasticele chipuri strălucind de pe frontoane,
Un schelet de piatră sură lîng'al Africeî pustii.

Veacurile trec a lene peste-a lui singurătate, —
Ca izvoarele de munte aruncîndu-se, se schimbă
Pe-a Egiptului cîmpie alți stăpîni și altă limbă,
Nici o piatră nu se mișcă într'a zeilor cetate.

Supt eternul cer albastru al regiunilor tebane,
In tăcerea uriașă, iel jelește 'n pace dus,
Timpul sfîncșilor albaștri, vremurile care nu-s
Decît colbul de palate răscolit de caravane.

Și cînd noaptea se coboară peste vîrf de piramide,
Cînd se duce de pe trepte și dervișul cerșitoriū,
S'aprind candelile de aur, luminînd mîngîietoriū
Peste poarta 'mpodobită, ce cu zgomot se deschide.

Atuncî trec în noaptea sură zeii lumilor apuse,
Mlădiindu-și cu măsură trupurile de granit;
Printre vechile piloane, pasul lor cel liniștit
Nu trezește un răsnet peste sale'n noapte duse.

Pe cînd șirul lung se duce melancolic și dispore
În alei de obeliscuri, ca un vis nedeslușit,
Cîte-o pasăre de noapte zvîrle-un strigăt ascuțit
Și Tifon, zeul pustii, plînge trist printre altare.

SARA DE TOAMNA

Peste cîmpii goî tăcere.
Vîntul toamnei care bate
Printre ramure uscate,
Frunza moartă scuturînd,
Sună doar din cînd în cînd
Cu un freamăt de durere.

Totul doarme 'n negurî dus :
De la satele din vale
Ale fumuluî spirale
Se mlădie 'n depărtare
De a vîntuluî suflare —
Și, plutînd în cerurî sus,

Cu un zîmbet liniştit
Vine tainic să răsară
Steaua palidă de sară
Peste ținara pustie,
Peste zarea albăstrie,
Peste codrul înnegrit.

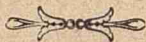
IN CARUL IEI DE NOURĂ SURĂ . . .

In carul ieii de noură sură
Aleargă toamna pe cîmpie,
De lasă negure 'n păduri
Și 'n inimă melancolie.

Și pe cînd vîntul jos în văi,
Se plînge 'n codrul de stejari,
Domnește liniștea 'n odăi,
De-auzî în pace numai rar

Frunze din teiul cel uscat,
Lovind mîngietor în geamuri.
Ce trist ie cerul înnoptat,
Ce dulce freamătul de ramuri !

Ca, într'o viață de dureri,
Din fundul inimii născînd
Și înnălțîndu-se spre cer,
Un cîntec trist, pierdut și blînd.

APUS DE SOARE

Pe dealuri se pune
O ceață ușoară,
Iar soarele 'n flacări—
Apune.

În ramure șopot
De vînt, pe cărare
Șăgalnicul sunet
De clopot.

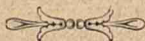
La stîna din vale,
Din care se nnață
A fumului valuri,
Cavale.

* * *

Se lasă tăcere :
A lene ridică
Drumețul un cîntec
Ce piere.

Lumina se stinge :
Abia mă plutește
Pe ceruri un nour
De sînge,

Fantastic balaur,
Iar vîntul îndoiaie
Inaltele lanuri
De aur.

CARAVANA

Cer de purpură și aur,
Coperind pustiul maur.

Nici un glas, nici o mișcare
În imensa depărtare,
Unde fără de 'ncetare

Aierul aprins de soare
Mișcă 'n roșia splendoare
Undele-î tremurătoare.

Tocma 'n fund, unde se 'mbină
Intr'o dungă de lumină
Cer și nesfârșire lină,

Ca o umbră se ivește
Și 'n văzduh ce strălucește,
Lămurindu-se, tot crește.

Caravana iat-o, vine :
Sentinele beduine
Poartă sulițile fine ;

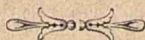
Ducind mărfuri africane,
Negustorii în turbane
Supt greoaiele caftane,

Dogoriți de-aprinsa rază,
In sălbateca amiază
Pe cămile dormitează.

Ca prin vis o lunecare
De icoane trecătoare,
Feeria 'ncet dispore.

Orî-ce zgomote-aū apus
Cu viața ce s'a dus,
Totul doarme,—numai sus,

Coperind pustiul maur,
Cer de purpură și aur.

LUMINOS, BOLTA SENINĂ

Luminos, bolta senină
Roșă margine-și imbină
Cu a mării față lină

In a zorilor ivire,
Ce 'n aprinsa-î strălucire
Taie negura suptire.

Nică-un zgomot de aripă,
Cînd pe ceruri trec în pripă
Goelanzi, plutind o clipă,

Nică o barcă săltăreață,
Nică un sunet de viață
In tăcerea cea măreață.

Și cum aieru-l despică
In biserică antică
Un potir ce se ridică,

Se înalță 'n fundul zării
Din adîncul depărtării,—
Domnul mării.

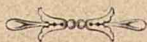

MAREA

Ape line. Cer senin.
Păsările 'n stoluri vin ;
Răsărind din depărtare
Se 'ntorc luntrile fugare.

Și n'auzi în aier blind
De cât vislele sunînd,
Ciripiri durînd o clipă,
Cîte-un foșnet de aripă.

Fără veste se adună
Suriî nourî de furtună,
In vîzduh cernit dispară
Glasuri palide de sară :
Iși înnalță 'ncet cîntarea
Marea.

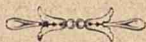

LEUL CAPTIV

O zi de toamnă tristă. Din bolțile greoaie,
Pe care nori de toamnă apasă nemișcați,
Pe arborii ceî negri de frunze despoiați
Se lasă ale ploii sălbatece șiroaie.

Grădina e tăcută și goală de mulțime.
Doar scurgere de apă sunînd adormitoriū
Orî țipete de păsări despică une-orî
Imensa pace tristă căzînd din înnălțime.

Și 'n cușca-î, după gratii, cu ochiul pironit
Departa innainte-î, bătrînul leū libian
Visează lumî de aur, pustiul african,
Se scutură alene și cască adormit.

MUNTELE

În veșmîntu-î alb se 'nnalță vîrful muntelui pustiu
Peste-a negurilor turmă, ce-l încunjură la poale :
Numai aprige prăpăstii, stînci sălbatece și goale
Se desfășură fantastic în spre cerul cenușiu.

Totu-î mort în înălțime. Nici un zgomot nu dă viață
Înghietatelor întinderi. Vijeliile turbate
Nu măi tulbură nici iele trista lui singurătate.
Doar vre-o rază rătăcită taie pînzele de ceață,
De'nroșește o clipeală fața lui incremenită.
Și covorul alb s'aprinde de-o fantastică lumină,
Care scinteie și moare, o iluzie senină,
Lăsînd iar să se coboare pacea mută și mocnită.

Și atunci, plutind alene peste virfurile ninse,
Cu-al lor țipet de durere, ce prelung pe munți răsună,
În spre văile înguste, locuite de furtună,
Nemișcați, se duc doi vulturi, cu aripele întinse.

DON JUAN

Adesea cînd răsună cîntări de mandolină
In vechile castele aprinse de lumină,
Cînd trec, rîzînd în danțuri, pași tineri, cu ochi vii
Și mîndre castelane cu pletele-aurii,
Cînd totu-î veselie și viață zgomotoasă, —
Don Juan arată fața-î semeață și frumoasă.

Un păr ce cade 'n valuri cernite de mătasă,
Ca mantă de 'ntunerec pe haina lui se lasă,
Musteața lui fudulă se 'ntinde pe obraz,
Pe umeri aruncatu-î sombrero de aclaz, —
Ochi mari steclese de focul dorinților ascunse.

Privirile-î de nime în lumea-ne pătrunse
Aprind iubiri nebune și patimi dureroase,
Atîtea chipuri blinde, senine și sfoase
De gingașe fecioare aū plîns în urma lui,
Ci îel în calea-î trece, pe rece buza lui
Un zîmbet plin de milă se strecură a lene.

Atîția ochi de noapte, supt desele lor gene
Cerșit-au o scînteie din ochii lui cei mari,
Atîtea înnălțat-au iubiriî lui altariū,
Și aū plecat genunchiî ca roabe înnainte-î,
Iubirea lui de-o clipă, senină și cuminte-î,
Cu inima-î departe, cînd buza lui sărută.

Pe urmă cînd iubita-î în lacrimi pierdută
Zădarnic măi așteaptă pribegul iar să vie,
De clipele trecute, Don Juan nimic nu știe :
O inimă străină dorește-acum să fure,
Și gîndurile-î toate pe veci s'au dus aiure.

În mijloc de blăstămuri, de plînsete amare,
Îel ride fără sine, străin de milă pare,
Muștrările de cuget în mintea-î nu străbat.
Îți pare-un mort, ce trece, cu fața 'ngălbenită...
De s'ar deschide iadul, înnuntru să-l înghită,
Îel ar muri c'un zîmbet de rece ironie.

Și totuși nime'n lume durerea nu i-o știe,
Nu vede, cînd își strîmbă nesimțitoarea față,

Cînd ochiul i s'aprinde, cînd buza lui de gheață
Șoptește vorbe calde, ce ard ca un jăratec,
Cînd visu-î de iubire lucește singuratec.

ORIENTALĂ

Pe cîmpul plin de lume, cît ochii pot cuprinde,
Pe care sfînta oaste a lui Allah se 'ntinde,
Sultanul trece palid, în gînduri cufundat, —
Pe fruntea-î încrețită, turbanul cel vărgat,
De-aclaz cu pietre scumpe cusut, prea greu apasă,
Mantaua lui cea verde pe umeri i se lasă
In voia întîmplării, un zîmbet trist se poartă
Pe fața lui bronzată, și 'n ochi privirea moartă
Steclește rar, ca raza de faclă ce se stinge.

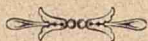
Zădarnic înaintea-î oștirea i se stringe,
Zădarnic trec spahiii, în șiruri lucitoare,
Și săbiile—arabe, ce scînteie la soare,

Și steaguri cîruite mergînd la biruință,
Și vechile lui trupe, ce n'au altă dorință
De cît să-și deie viața pentr'un cuvînt al lui,
La jalea lui ascunsă, în lumea asta nu-î
Un leac, o mîngîiere. Și gîndurile sale
De ori-și-ce străine, apuc'aceiași cale.

Ie moartă cea mai mîndră și dulce 'ntre femeî,
Pe Zora n'ar s'o vadă și fără risul ieî
Voios ca primăvara, deșartă-î lumea 'ntreagă,
Căci nimene de-acuma nu poate să 'nțeleagă
Dorința tănuită, ce 'n inima-î veghiază....
De-aceia 'n a lui minte durerea-î veșnic trează.

Și trec Nizamiî aprigî, pe caii lor ceî viî,
Arabî cumiņî la față, ce vin de prin pustii,
Tătari, boțiți și agerî, străini de ori-ce milă,
Georgieni cu gura mică și ochii de copilă,
Cercheji, cu-obrajiî galbenî și Grecii ceî șireți,
Și-atîtea puști și tunuri și săbiî și săgeți,
Atîtea steaguri mîndre și cozi boite 'n verde....

Departă sună muzicî, oștirea 'n cîmp se pierde,
Abdul nu vede oaste, nici steaguri, nici mulțime :
Ce vede iel cu ochii nu știe 'n lume nime, —
Pe Zora cea bălae, cu ochii de safir,
Ce ride 'n a lui brațe, cuprinsă de delir...

ADESA...

Adesa 'n noap̃tile de vară,
Cînd vîntul par'că te dezmiardă,
Și cînd a lunii albă pară
Pe geamuri vine să se piardă,
Cînd nu-î un glas în lumea 'ntreagă
De cît o frunză ce se pleacă,
Orî un liliac cu-aripa bleagă,
Ce prin frunziș vine să treacă,
Ți se trezește-o amintire,
Un chip uitat de multă vreme,
Ce blînd și trist ca prin șoptire
In lumea-î cată să te chieме.

Un glas, ce l-ai iubit odată,
Pare că-ți spune la ureche
O vorbă de demult uitată
Și care-ți pare-așa de veche...

Te 'ntorci atunci cu ani 'n urmă,
Te faci iar om din alte dăți,
Timpul trecut întreg se curmă
Și cum ierați atunci, te-arăți.

În ori-ce stea, ce trece-a lene,
Vezi ochi ce 'n lacrimi i-ai lăsat,
Vântul, ce tremură 'n poiene,
Îți pare glasul cel uitat.

Și cînd, trezit, îți vii în minte,
Te mieri obraji cum sînt uzi
Și cum în jurul tău cuvinte
De dor, ca 'n vis, le mai auzi...

BALADĂ ROMANTICĂ

I.

Supt balcon stă cavalerul
Invălit în manta-î. (Cerul
Ie albastru și senin.)
Gura lui iese de rubin,
Ochii de foc steclesc supt gene,
Părul lung îi cade-a lene
În inele de abanos.

Trandafir nu-î măi frumos,
Măi drăguță nu-î nică una
Din Cadiz la Pampeluna,
De cât fata lui Rodrig.

II.

Vînt de noapte-aduce frig.
Mandolina și-o instrună
Și pe cînd bălaia lună
Varsă horbote de-argint
Peste-al stradei labirint,
Cîntă arii îndrăgite
In spre gratii tainuite
Fermecatul don Ramir.

Și de sus un trandafir
Cade jos în rotocoale,
Pe cînd două brațe goale
Luminează la ferești.

III.

Norii goane nebunești
Le întind pe cer de noapte.
La răspintiî s'aud șoapte,
Steclesc fulgere de spade:
Pe sombrero floarea cade.
Un ciocnit de fier în pace,
Și tăcerea iar se face:
Cîntă buhnele pe cruci.

Două umbre ca năluci
Fug pe stradele deșarte,
Tunet bubuie departe,
Unde-î oare don Ramir ?

VIS SI LUME.

Brazdă largă se despică pe cîmpiile în floare
Și supt fierul, ce steește, supt greoaiele picioare
A plugarilor, ce mîna boii zdraveni și molateci,
Veștejite-adorm în țărna vineție florii sălbateci.

Ici un mac, colò cicoarea, ochiū albastru și euminte,
Nalba roșie, înaltă, în lumina cea ferbinte
Staū trîntite și sfărmate, pe cînd veșnic măi departe
Plugul brazda lui și-o trage pe întinderi mari, deșarte.

Și, ca dînsul, lumea rece pasul ției greoiū și-l poartă,
Visătoriū și poeții sînt în iea ca floarea moartă,
Prea suptire ca să ducă mersul aprig al puterii,
Prea plăpîndă ca să poarte trista sarcin'a durerii.

DOUĂ MUZE.

Unde iești tu, stinsă zină, muza vremilor antice,
Trup frumos, tăiat în piatră, formă sfântă și deplină,
Liniștită ca statuia și ca dînsa de senină,
Chip străin de ori-ce patimă în mișcările-ți voinice ?

Vis pierdut în vălmășagul frămîntărilor barbare,
Stea lucind din depărtare peste timpuri de spoială,
Unde-î marmura ta vie, trupul tău fără găteală,
Goliciunea ta cea mîndră, ochiul tău, ce raze n'are ?

Unde-ți iese Aphrodita, închegată 'n spuma mării,
Fără zimbet, fără lacrimă, fruntea goală de gîndire,
Unde-s zeii tăi cei falnici, mai presus de fericire,
Forma ta armonioasă, fără pata cugetării ?

Unde-î viața-ți sănătoasă, fără doruri ce omoară,
Fără muncă, fără sete, fără veșnicile vise,
Fără gând, cătînd să treacă peste negrele abise,
Făr'de visul nebunii și-a nevrozelor povoaară ?

* * *

Muza noastră-î alta astăzi. Pe clorotica ieî față
Scrise-s noștile de lacrimi și durerile nebune,
Carnea-î moartă 'n trupul șubred, îndoit de slăbiciune,
Ochiî ard de multe doruri, buza vînată-î de gheață.

Și vîrteje de durere, ropotînd, îî trec prin minte,
Tot ce-î josnic se frămîntă într'o inimă murdară,
Desfrînările grozave ard ca o nestînsă pară,
Cu dorinți nepricepute, ne 'ntrupate prin cuvinte.

Unde țiești tu stînsă zînă, muza vremilor antice ?

TRICLINIUL.

Tricliniu-î plin de lume. — O candelă de-aramă
Imensă scînteiază pe mesele rotunde,
Vărsînd reflecte-aprinse pe vinul ce s'ascunde
In vasele de aur, de spume plin ca 'n cramă.

Și cupele bogate, ce 'n mîni de oaspeți sună,
Arată la lumină sculpturile de-argint
Orî fața 'nflăcărată-a aramei din Corint,
Steclind ca valul mării supt razele de lună.

Departe, corzi de liră, cu glas de veselie...
Romanî cu fața rasă, pe perina de Tir
In mirosul cel dulce de flori de trandafir,
Așteaptă leneș robiî cu talgere să vie.

Cununile 'nflorite pe galbăna lor față
 Par flori pe-un mort zvîrlite și togele de in,
 Ca laptele de albe, pe pieptul lor prea plin
 Orî slab ca 'n vis, suptire și mîndru se răsfață.

.....
 O ușă se deschide. Doi robi cu ochii vii,
 De soarele fierbinte al caldei Libii arși,
 Aduc pe mari tablale de-argint mistreții Marși
 Pe brațe lungi și fine, ca brațe de copii.

Și alții vin în urmă, Germani cu blonde plete,
 Greci scurți, cătînd pe-ascunse cu ochii lor șireți
 La negrul lat în buze, cu păr de oaie creți,
 Persanii suptiraticî și albi ca niște fete.

Incepe vinul roșiu să umble pe la mese,
 Și sclaviî due mîncare acelor, ce pe pat
 Las' fălcile să cadă pierdut și măsurat
 Ca 'n somn, purtînd prin gură bucatele alese.

— Femei! să vie Chloris cu buzele de floare,
 Orî Clio cea cuminte, Lycimna cu ochi dulci,
 Ce rîde fără sine, pe pieptu-ți cînd o culci,
 Corinna, cîntăreața cu păr furat din soare...

Corinna cîntă 'n ușă, Germana cea bălaie,
 Cu fața delicată, cu părul lung și fin,
 Cu ochii mai albaștri decît cerul senin,
 Vărsînd pe coarda lirei amara îei vîpaie.

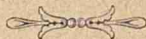
— Și masa stă întinsă, lucesc pe frunți corone,
A lirei corzi răsună în aierul cel cald,
Pierdut ie pentru mine și lacul de smarald,
Și pacea neclintită a stepei teutone.

Steclește 'n cupe fine a vinului roșată,
Mirosuri dulci se 'nnalță din umedele flori,
Petrece în Valhala, palatul cel de nori,
Dagmár, cu mîna tare, a vîeții mele viață.

Imi pare vinul lacrimii, tricliniu 'ntreg o groapă,
Și voi, stăpîni ai bieteii Corine, morți de mult ;
O șoaptă ne'nțeleasă vi-i glasul, cînd l-ascult,
Se tulbură lumina supt umeda-mă pleoapă.

• • • • •
— Și ce crezi, că-î Diana, îngină greu Hemina,
Și arcul ieii cel falnic.... Ca dînsa par'că nu-s ?
Te uită, vezi, acolo, la candela de sus :
De-oiu luă în mîna arcul, lovesc a ieii lumină.

Din arcul cel de aur săgeata se avîntă
C'un șuer de durere, zburînd tot măi pe jos :
Corinna se oprește, obrazul ieii frumos
In pace 'nțepenește și mîna nu măi cîntă....

AEDUL.

Aedu 'ncoardă lira. Pe strunele-adormite
Iși poartă leneș plectrul, trezind acorduri line ;
De sus, lumina cade din bolțile senine
A cerului Eladei pe templele-aurite.

Tăcere 'n piața 'ntreagă. Din coardele atinse
Cîntarea 'ncet se 'nnalță, vibrînd, peste mulțime,
Ca fumul de tămîie spre ceî din înnălțime :
De-o flacără divină staî inimile-aprinse.

Și glasul se ridică, sonor, măreț și cald,
Scandînd al lui Apollon imn sînt de biruință,
Iar zeul sus, zîmbește, străin de suferință,
Vărsînd potop de raze pe marea de smarald.

— Cîntați pe zeul dulce cu plete lungi de aur,
 Pe cel ce 'n valea sfîntă luptat-a cu Python,
 Sfărîmînd cu-a lui săgeată pe aprigul bălaur,
 Cîntați pe Apollon.

Frumos copil al celui, ce trăsnetele-aruncă,
 Părinte-al poezii cu viers fermecător,
 Cîntat-ai blind din syrinx, păsînd oile 'n luncă,
 Divinule păstoriu.

Cînd Zeus sus, în ceruri, petrece la ospete,
 Și lira ta răsună de imnul triumfal,
 O clipă-și îmblînzește privirile sumete
 Și palidul Tantal.

Și Parcele hidoase, cu fețe 'ngălbenite,
 Urzînd nenorocirea și-al patimilor foc,
 Iși uită de osîndă, din ghiemuri aurite
 Torc fire de noroc.

Iar Hebe cea zglobie, copila zîmbitoare,
 Turnîndu-ți băutura, c'un zîmbet, în păhar,
 Îți dă o sărutare din buzele-î de floare
 Cu-al zeilor nectar.

Cîntați pe cel, ce iartă greșelile ascunse,
 Pe cel, ce rătăcește pe stîncă 'n Cytheron,
 Pe cel, ce vede toate, și cele nepătrunse,
 Cîntați pe Apollon.

ADORMI...

Adormi! S'aprind pe ceruri făcliile de taină,
Pe lume noaptea 'ntinde a farmecelor haină,
Și florile suspină duiioase vorbe dulci,
Pe mîna ta suptire micuța frunte-ți culci,
Visînd frumoase zine cu părul de mătasă.

Lumină argintie pe cîmpii suri se lasă,
Bălauri din poveste țin calea la fîntînă,
Al greierilor cîntec cu buciume se 'ngină,
Tu dormi un somn de pace; pe buzele-ți deschise
Un zîmbet se strecoară,—răsfrîngere din vise.

Ci dormi. Veni-va vremea, cînd grijile amare
Stăpîne-or fi pe tine și 'n sarbăda lor mare
Ți-î pierde și zimbirea și pacea ta de azi.
Pe fruntea-ți de statuie amarnicul năcaz
Pecetia și-a pune-o și urma lor de lacrimă
Săpă-vor pe-a ta față durerile de patimă.
Atancî fără odihnă ți-or fi noaptele lungi
Și-ades în zorî de ziuă plîngînd ai să ajungî;
Aproape-î vremea tristă, ce nu știe de milă, —
In liniștea ta dulce, zîmbind, adormi, copilă.

ȘI LUÎND CUȚITU 'N MÂNĂ

...Și luînd cuțitu 'n mînă, supt candelilele-aprinse,
Purtînd în parfumatul lui păr cununî de florî,
Cu degetele-î albe păharul îl cuprinse
Și-ast-feliu vorbi Bathyllus :

— Gîndit-am dese orî

La viața mea deșartă, la zilele-mî de trudă,
La sarbăda plăcere a trupului sătul,
Și 'n mijloc de ospete, cu fruntea încă udă
De vinurî lesbiene, strigat-am : Mi-î destul !

Destul cu ochiî umezî de lacrimî arzătoare
Cerșit-am sărutare vîndută și 'n bețiî
Călcatu-mî-am durerea cea sfîntă supt picioare,
Cătînd o fericire în false nebuniî.

Prietenî și iubite, mi-î silă de viață,
 Ie mort pe lume totul, ridicul și aton....
 Privirile mi-s oarbe și sîngele de ghiață :
 Să ne vedem cu bine la masă la Pluton !

— Ștregarul face glume,

Șopti frumoasa Chloris. Pe-obraz învinețit,
 Batil căzu pe scîndurî, cu buzele în spume,
 Cu degetele strînse spasmodic pe cuțit.
 Și-atuncî, zîmbind cu milă, pe fața lui de ceară,
 Rufin grăi alene :

Ce om la suflet mic !

De-a traiuluî dulceagă tristeță se mai miară :
 Nu știe ticălosul, că lumea nu-î nimic
 Decît o parodie. Intrat fără chiemare,
 Ascultă și zîmbește, de poți. Privește lin
 La patimele 'nguste, pierdut în nepăsare,
 Și morî fără de-un țipăt, ironic și senin.

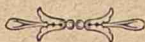
MAGII.

Duși de-a luceafărului rază, trei magi bătrîni din Răsărit,
Preuți cuvîoși, în lungi veșminte, plecîndu-și capul cel albit,
La leagănul tău cel din iesle, venit-aũ, blîndule Isus.

Și pe cînd steaua călăuză vărsă lumină colo sus,
Cîntîndu-ți simplele lor imnuri, s'aũ închinat în fața ta,
Arzînd mirezme siriene celui trimes de Iehovàh.

S'aũ dus apoï pe-a lor cămile în spre cetatea din pustiũ,
Supt paza stelei călătoare, și în amurgul cenușiũ
Periră mitrele de aur și albele mîntăli de in.

Aceiași rază vestitoare de-ar scînteia pe cer senin,
De-ar învia profeții palizi și mucenicii zîmbitori,
Din nou Hristos de-ar plînge 'n iesle al omenirii veșnic chin,
Din care margine de lume veni-vor magii călători ?

NOCTURNĂ

Sînt nopți de-acele blînde și tainice de vară,
Cînd singur glas de greieri și tînguirea rară
A buciurilor triste pe dealul depărtat
Măi tulbură mareața tăcere. Din spre sat,
Ce doarme 'n fundul văii, supt umbră de stejari,
Un zgomot nu se 'nnalță. Pe codrii solitari,
Pe țarinile 'ntinse, cu palida ei rază,
A nopților duioasă stăpîină privighiază.
Și frunzele-s de aur, izvoarele de argint,
Cînd străbătînd lumina-î prin negrul labirint
Al crengilor păduriî, poiana cea pustie
Desfășură molatec decor de feerie.

Aprinse de lumină sînt bolțile albastre,
Pe care, cu-al lor tremur, popoarele de astre
Roiesc în strălucire. Luceferi nemișcați
Privesc fără clipire, aî nopții împărați....

Și veacuri miî și miî

Trecut-aî peste lume și razele-auriî
Cădeaî pe cei, ce astăzi dorm somnul din mormînt..
Și de-ar peri în țărîă nemernicul pămînt,
De-ar bate ceasul morții și veșnicul apus,
Tot zîmbetul de stele ar fi acolo sus.

PRIMĂVARA.

Și ai venit iar, zină blîndă, etern frumoasă Primăvară,
Cu ochiî tăi de cer albastru, cu găngurire de izvoare,
Cu zîmbetul tău de lumină. Pe a poieniî iarbă rară
Tremură 'n vîntul dimineții petalele strălucitoare.

De după dealurile 'n negurî vin stolurî lungî de rîndunele,
Săltînd molatec în văzduhurî și 'n fundul vechilor pădurî
Invie cîntecul din ramurî. Coboară 'ncet în spre vâlcele
În sunet argintiî de clopot, turme zglobiî din munții surî.

Și iar vor fi dumbrăvî umbrite și pe cărări cernut de floare,
Șoptit de ape melancolic în amurgire de April,
Și iar decorurî luminoase și tot în vecî nepăsătoare
Va rîde firea nepătrunsă veșnicu-î zîmbet de copil.

SE 'NALȚĂ FUMUL DE TĂMIIE ...

Se 'nnalță fumul de tămîie în nourî deși, spre boltă sus,
Unde domnește 'n cer de aur un dureros și blind Isus.
Lucește mari candelă în umbră lîngă Fecioarele străvechi.

Și glasul monoton de preuți pierdut îmi vine la urechi,
În raza lungilor veșminte, a pietrelor de pe cununî,
În sunet măsurat de clopot, în șopotit de rugăciunî.

Mă văd atunci ca 'n alte timpuri, în anii de copilărie,
Pierdut în umbra negreî strane, și un trecut întreg învie
De lacrimi revărsate 'n taină, supt umbra d'verelor bătrîne.

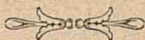
O vremî de liniște-a gîndirii, de visuri mîndre și stăpîne,
Domnind în inima deșartă, noian de basme și minunî,
În care îngerii șăgalnicî și sfinții milostivi și bunî

Treceaŭ pe-a norilor cărare în noștile fără de somn,
Cînd în mantauă-î de luceferi bătrînul sfînt, al lumii Domn,
Cel veșnic nepătruns cu mintea, zîmbia cu zîmbet de copil--

V'ați dus în umbra depărtării, vedenii albe de April,
Căzuți în țarnă-s sfînții palizi și pe-a lui cruce 'ntre martiri,
Hristos nu-mă spune de cît jalea nemîngîiatei omeniri.

Și totuși azi cu mintea rece, cînd mă întorc în spre trecut,
Mă prind florii de-altă dată și înțeleg sensul pierdut
Al vechii tînguirii de biblii, al plinsului de mucenici.

Și cînd privesc pe Cristul blăjin între umiliți ucenici,
Mă 'nchin celui, ce-a pus un capăt nemăsuratei suferinți
A lumii fără ideale ce blăstăma, scrișnind din dinți.

SINISTRU ZBOR

Sinistru zbor de umbre în noapte, supt ceriū innourat și mut,
Se 'nșiră haosul de veacuri, cu-aceiași strigăt trist, pierdut
In fioroasa nesfișire a bolților fără lumini.

Din cînd în cînd, din întunec, vre-un prooroc]cu ochi senini,]
Privind atîta deznădejde, atîta chin de vremi nestîns,
Simte în inimă plîngîndu-î eternul or enirii plîns.

Și revărsînd viața-î caldă în graiū de patimi dogorit,
Iel umple bolțile deșerte cu strălucirea unui vis,
Ce tremură, zîmbind, o clipă și piere 'n aprigul abis

Al golului fără sfișit.

BĂTUT DE-A GÎNDULUI FURTUNĂ

Bătut de-a gîndului furtună, străin pe țărurile reci
Ale vieții nepătrunse,—cu-acelaș zîmbet palid, treci
In haosul cel plingătorii.

Și 'n fața morții dureroase oprește-ai trupului fioră,
De jalea-ți nime să nu știe: pe deznădejdea-ți înțeleaptă
Te razimă—și-așteaptă.

Ca peste vîrfuri înghiețate, un călător de vînt gonit,
In noaptea fără de lumină, supt ceriul de iarnă rătăcit,
Ce, tresărind de-o-dată,

Vede prăpastia 'ntinzîndu-și genunea ieii nemăsurată,
Și liniștit adastă 'n fața mormîntului în stînci deschis
Căderea în abis.

UN ZBUCIUMAT NEBUN DE UMBRE

Un zbuciumat nebun de umbre, un plîns neogoit în veci,
Clădiri de cugetare stearpă, care se clatină de vînt,
O întrebare dezlegată în grozăvia din mormînt
De ale morții mîne reci,

O alergare 'nsîngerată către un scop etern ascuns —
Te monotona tragedie a veacurilor ce-au perit,
Rostogolindu-se în noaptea fără de zori din infinit.
Și cînd în nepătruns

Te pierzi cu mintea, te 'nfioară abisul mîncător de vîeți,
In care lumile se sfarmă și nesfîrșirile dispar,
Și prins de mila omenirii, în fața sfînxului îngheții,
Și blăstămî în zădar.

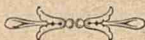

RĂSĂRIT DIN NEGRUL HAOS

Răsărit din negrul haos, osîndit la haos iară,
Cu cununî împodobește-ți cupa traiului amară;
Peste-'ntinderile moarte ale mării fără val,
Îți aprinde-un ideal.

Și te du cu ochii țintă după falșa-î scînteiere,
Cu icoana-î înșelîndu-ți monotona ta durere,
Smulge-te pentru-o clipală de l'al gîndului abis
Cu minciuna unui vis.

Ca în noaptea fără rază, peste țarina pustie,
Călătorul, ce zărește licărirea argintie,
Ce se 'nnalță peste lacuri — și cu ochiî la văpăi
Uită groaza lui d'intăiî.

DIN CEASU 'N CARE TE-AI NĂSCUT

Din ceasu 'n care te-ai născut,
O umbră-ți merge 'n urmă,
Ca un vrăjmaș pîndind, tăcut.

Cînd măi senin și vesel țiești,
Suflarea ți se curmă,
Dacă 'ntorcîndu-te, privești.

Apare-atuncea chipu-î drept
Și-un glas îți spune : «Nu uita,
Ieū sînt aice și te-aștept.»

Zădarnic cați a te ascunde,
Zădarnic fugi : ca umbra ta,
Te va urmà orî unde.

Zădarnic dezlegare-î ceî,
— Priviri de sfinx și gură mută,
Dar cînd, căzînd în calea ieî,

Inghiețul ultim te pătrunde,
Iea strînge ramura căzută
De jos, și pleacă : unde ?

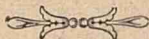
PROMETEŪ

Prometeŭ, Titan sălbatec, suferința ta senină
Luminoasă strălucește din anticele povești,
Și pe stînca ta, în lanțuri, pradă vulturilor, țiești
Mai măreț decît, sus, Zeus în splendoarea lui divină.

Treceaŭ veacurile leneș peste barbara ta muncă,
Păsările din văzduhuri sfărîmaŭ pieptul tău gol,
Tu, ca marmura de rece, peste-al vremilor nomol,
Infrîngeaŭ tăcînd pe-acela, care trăsnetele-aruncă.

Iel s'a dus, perînd din ceruri cu frumoasa lui credință,
Risipitu-s'aŭ în neguri paliziî nemuritoriî,
Tu cu jalea omêniriî te înnalți mîngîietoriî,
Revărsînd ca un lucefăr raza ta de suferință.

Nu, n'ăi plîns: l'a tale lacrimă fetele lui Ocean
N'ău venit cîntîndu-ți imnuri,—și în liniștea-ți aparî
Cea mai aprigă icoană de eroii legendari,
Mîndru 'nvingătoriu de chinuri, neclintitule Titan.

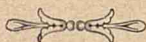

HELLAS

Răsărind din oceanul vremilor în noapte duse,
Văd colinele-ți în floare cu-ale marmurelor salbe,
In splendoarea tinereții și-a măririlor apuse,
Hellas, țar'a poeziei și a statuilor albe.

Inceputul ți-î povestea, traiul tău o epopie,
Și, cînd zeii tăi periră din albastrele palate,
Se pierdù pe-atîtea veacuri a cîntărilor scînteie,
Muzele se tînguiră într'a lor pustietate.

Iar, cînd timpul nostru-și poartă melancolica lui față,
Și mă uit la fruntea-ți tristă, Rezignare, tu, copilo
A iluziilor moarte,-mă gîndesc la altă viață
La efebiî din Atena și la Venerea din Milo.

OLIMPUL DISPĂRUSE

Olimpul dispăruse și zeii ierau morți.
Intreaga feerie a vremilor bătrîne
În negurî își pierduse măririle păgîne.
Creșteà iarba ruineî pe-a templurilor porți.

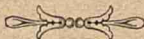
Atuncî, în vechiul templu, domnind pe Citeron,
În alba-î strălucire, supt negrele pădurî,
Cu 'nnaltele-î frontoane mai sus de munții surî,
Trăia în pacea-î blindă, cîntînd pe Apollon,

Thymeû, anticul preut. Și cînd albastrul fûm
Al jertfeî pe altare și imnurile sfinte
Pe liră încetară și glasul lui fierbinte
Nu mai putû să 'nvie al legîi moarte scrum,

Pe liniștea de piatră a moartelor statuï,
Iel porțile le 'nchise și singur ca'n sicriũ,
Iși 'nnalță cîntarea-î spre Phoibos, în pustiũ,
Străin de lumea 'ntreagă, pierdut în visul lui.

*
* * *

Inchide peste tine a traiului portale ;
Departa de-ale vîeții nemernice dorinți,
Ascunde-ți pentru lume și dor și suferinți
Și 'nnalță imnuri mîndre vedeniilor tale.

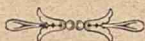
S' A STINGE

S'a stinge-a vieții tale nemernică făclie,
Veți fi cu ochiul rece și fără de cuvînt —
Podoaba minții tale, a gândului mîndrie
S'a risipi în clipa, cînd tu veți fi pămînt.

Și lumea înnainte va merge drumul ției,
S'or duce 'n urmă-ți veacuri și alte veacuri iar
Cerșind a lor iertare de moarte în zădar,
Rugînd în ceruri goale de o clipă Dumnezei.

În mijlocul tăcerii sălbatece de sus,
Cu fruntea 'ngălbenită, cu jalnice priviri
Vor trece-ale durerii fără sfîrșit oștiri,
Popoarele menite la veșnicul apus.

Și tu, cînd vezi zădarnic cuvîntul tău pierdut,
Atom sortit peirii, măi cați în noapte legi,
Și 'n mijlocul torturii amare, nu 'nțelegi
Ca totul e un haos, nemăsurat și mut ?

IMN

(metru antic)

Zină frumoasă, stăpînă pe lumî, Aphrodită,
Tu ce te-ai înălțat pe spumă de valuri,
Pleacă-ți de sus spre noi privirile blinde,
Fat'a lui Zeus.

Jertfele ard pe altarele pline de daruri,
Preuții imnuri ridică pe lirele sacre,
Coruri de tineri te cîntă în strofe măiestre,
O Citereie.

Gnosa și Cnidul răsună de faptele tale,
Mirosul mirei plutește în aier molatec, —
Cîntec de paseri pe-a mirtului ramuri,
Lîngă statuia-ți.

Veșnic c'un zîmbet plutești în nouri albaștri,
Păru-ți în valuri se lasă pe umere goale,
Gura-ți revarsă divinele-î unde
De ambrozie.

Scoica-ți se poartă a lene pe mîndra Egeie,
Apele line armonice se sfarmă în calea-ți,
Nimfele 'nnoată în juru-ți cu sinul pe luciū,
Doamnă a mării.

Noaptea în fundul pădurilor stai visătoare,
Stelele varsă lumină pe minele-ți albe
Stă înaintea-ți, culcat pe mușchiul sălbatec,
Eros copilul.

Flacăra-ți dulce aprinde în piepturi iubire,
Tu puî în inimă dorințe de nimeni știute,
Tu dai fecioarei ce doarme în liniște visuri
Fermecătoare.

În primăvara plăpîndă domnești pretutindenă,
Glasu-ți ie cîntul etern al izvorului harnic,
Ochiu-ți lumina din bolta cea fără de nour,
Crinii obrazu-ți.

Zei se 'nchină în fața-ți măreață, stăpînă,
Lumea se mișcă la semnul din fruntea-ți înaltă,
Veacuri se pleacă în drumul etern înaintea-ți,
Mam'a vieții.

CREDE ÎN TINE

— Crede în tine,
Viața ie mare.
Norul dispare
Visul revine.

— Raza 'n făclie
Crește și scade ;
Steaua ce cade,
Nu măi învie.

SOCRAT ȘI ALCIBIAD

Doi oameni în Atena trecea, în floare unul,
Frumos cu fruntea albă și ochi strălucitori,
Cel-l-alt bătrîn, în zdrențe. Cuminiți privitori
Zicea, cătînd la dînși : « Apollon și nebunul. »

Un templu alb în cale. În candidă veșminte
Fecioarele Diane văzîndu-î pe-amîndoi
Alături, se dădura, uimite, înapoi :
« Un zeu și cel ce-și rîde sumeț de cele sfinte. »

Și cel d'întăiu fu mare, avu oștiri, avere,
Din țărîna poporul la dînsul se 'nchină,
Zîmbirea lui superbă o lume 'nsănină,
Că Zeus Olimpianul, străin fu de durere.

Pe cel-alt îl trimese prin cucută în iad
Mulțimea zîmbitoare. Și 'n viața lui întregă
Puțină veni ră graiu-î senin să-l înțeleagă.
Bătrînul fu Socrate, iar cel-l-alt, — Alcibiad.

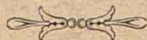

DIN MIJLOCUL MULTIMIÎ

Din mijlocul mulțimiî învinșilor vieții
Răsar, cîntînd în umbră sinistre tînguirî,
Poeți aî deznădejdiî pe pragul tinereții,
Aî visului martiriî.

Cu ochiî arși de doruri, cu frunțile plecate,
Îî văd trecînd a lene în lung și palid cor,
Brăzdînd imensitatea epocelor uitate
Cu focul jaleî lor.

Ferice între dînșiî de-acel ce-și intrupează
Durerea, 'ntr'o strigare supremă apuînd,
Precum supt trăsnet, noaptea, zidirea luminează,
In flacăra-î perînd.

MÎNDRIA GÎNDULUI

Mîndria gîndului ie sfîntă :
Innalță-te 'n singurătate
Spre vîrful, unde nu străbate
Tot ce 'n țărîna se frămîntă.

Și căutînd de sus la viață,
Nu risipi a ta iubire ;
Pentru-a mulțimilor birfire
Păstrează-ți inima de ghiată.

Urînd tămîia ce se suie
De pe altarele banale,
Ridică-ți falnică statuie
Din marmura virtuții tale.

IDEILE

Pe lumile ce pier pe rînd,
Fără de-un tremur în splendoare,
Plutesc, lumină revărsînd,
Ideile nemuritoare.

În mințile, ce v'aû născut,
Minți în nimic de mult pierdute,
Ca o scînteie ați căzut
Din sferile necunoscute ?

Din luminosul ocean
De adevăr fără măsură,
În întunerecul uman
Sintetî desprînsă picătură ?

Sinteți neîndoiosul far ?
Luciți ca focurile-acele
Ce fug pe lacul solitar ?
Lumina voastră să ne 'nșele ?

De sus din sfere te coborî ?
Iești o lucire trecătoare,
Ideie, punct nemuritoriū
In viața noastră muritoare ?

SIRENELE

Pe marea liniștită, culcați pe bănci alene,
Luntrașii trec. In pînze se joac'al săreii vînt,
Mîinindu-î căt-re satul lucind. Departe-un cînt
Incepe să răsune : ie glasul de sirene.

Și cîntecul plutește, adus de adiere,
Intăiū pîerdut, ca șoapta păduriî adormind,
Apoî supt cerul tainic de vară dezvălind
O lume de iubire, de visurî și plăcere.

De farmec prinși luntrașii, ascultă. Fără voie
Lopețile se mișcă pe sinul negrei mării,
Ducînd ușoara barcă, ce pier-e 'n depărtări,
Tăind învîlmășirea de valurî anevoie.

Acum ie negru cerul și crivățul izbește
În pînza ce 'nfășoară catargul sfărîmat ;
Pe țarmul ce scîntéie femeile din sat
Așteaptă în tăcere, supt noaptea, care crește.

Târziu : cîntarea pare mai tristă și mai bună.
«Aproape-î», strigă glasul cîrmaciului bătrîn,
«O nu, te 'nșeli». Pierdută în crivățul păgîn,
Cîntarea fermecată abia de mai răsună.

Luptat-aŭ multă vreme pe marea zbuciumată
Și aŭ murit în luptă, cu ochii arși de dor :
Zădarnic înnălțară spre cer privirea lor
Uitații de pe țarmuri în noaptea blestemată.

Sînt luntri rătăcite pe apele vieții :
Luntrași doriți de visuri în noapte 'nnaintînd,
Aud cîntări măiestre chiemînd prin aier blînd
Și pier fără de urmă în faptul tinereții.

BAAL, ZEÚS ORI IEHOVÁH

Baal, Zeus ori Iehováh,
Stăpin al bolților albastre,
Intreagă nemurirea ta
În umbra mișelii noastre.

În cușca de oțel a vieții
Cel sfărîmat și umilit
I-a rupt în visul lui păreții
Și te-a făcut nemărgenit.

De stîncă neputinții sale
Ca Prometeu înlăntuit,
Ți-a dat în cerurile tale
Puterea fără de sfîrșit.

Nemuritor te-ai arătat,
Ființ'a toate știutoare,
Căci gîndul lui ie măsurat
Și viața-î ieste trecătoare.

Supuși la muncă și durere
Și neavînd cui ne rugă,
Am pus în nori ființa ta
Și i-am cerut o mîngîiere.

Și cu cît chinul ie măi mare
Și lumea merge spre apus,
Cu-atîta te înnalți măi sus
Și iești măi plin de îndurare.

ZĂDARNIC....

Zădarnic monumentul etern ți l-ai zidit,
Orî pe nisip clădește-l orî sapă-l în granit,
 Aceiași i-a fi soarta.

Cum marea surpă pîdicî și stavile pe mal
Și ce n'a luat azi valul, s'a duce 'n noul val
 Și va peri odată,

Așa și amintirea, ce 'n urma ta o lași,
S'a pierde 'n valul vremii de toate ucigaș—
 Acum, saū după veacuri.

Și ce din cugetarea-ți semeată va trăi,
Cînd tot ce-a fost ființă și viață va dormi
 In brațele lui Kronos ?

DON QUIJOTE

Te duceaî, cătînd cu ochii încruntați, departe 'n zare
Un viteaz să-ți iasă 'n cale pe deșertele cîmpii,
Cavaler fără credință, și cu spada ta să vii,
Mîntuind nevinovatul de sumeața-î apărare.

Te duceaî : de-asupra cerul Spaniî ardea de raze,
Iarba rară de pe șesuri supt căldură 'ngălbenia,
Un pustiū senin în juru-ți și nimic nu se ivia
De cît doar păstorî de capre lîngă turma lor de pază.

Ție ce-ți păsa de toate? Gîndul tēū iera aiure,
Intr'o lume fermecată : în veșminte de oțel
Luptători treceaū din fugă, pe cînd pajul subțirel
Suspina cătînd prin cîntec mintea drageî luî s'o fure

Între toți ierași măi mare în voinica-ți tinereță,
Sabia-ți făcea minune prin pieptare străbătînd,
Înnaintea-ți castelana, înălțînd privirea-î blînd,
Mulțămia fără cuvinte, în naiva-î frumuseță.

În zădar îl chemă în urmă, Sancho Pança, om cu minte
În zădar și sfătuirea, în zadar și rîsul tău,
Cine ar putea să plece spre pămînt sufletul său,
Cînd plutește, dus în lumea idealurilor sfinte?

Azi, cînd practica știință se întinde peste tot,
Cînd sublima seminție a învinșilor dispare,
Cînd meschinul se întinde peste inimă ca o mare,
Sancho Pança, lați în burtă, respectați de Don Chișot,

CUGETÎND, O ÎNTELEPTE...

Cugetînd, o înțelepte,
La zîmbirea ta cu minte,
La tăcerile-ți deștepte,
O poveste-mî vine 'n minte.

I.

Spre biserica vrăjită
Din pădurea fără soare
Suie cale tainuită
Credincioasele popoare.

Prin fereștile zidite
Nici o rază nu străbate
Stați de veacuri neclintite
Porți de-aramă ferecate.

Ie vre-un sfînt dormind în raclă
Pacea lui netulburată,
Vre-o icoană minunată
Luminînd fără de faclă?

A gîndi cine cutează?
Și pe cînd în părăsire
Melancolic privighează,
Sfinți și palide martire,

Adunați din marea lume,
Credincioși cu sfînta frică
În spre cel fără de nume
Rugăciunea și-o ridică.

II.

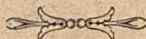
Bănuind comori ascunse.
Un tâlhar, semeț lovește,
Porți de-aramă nepătrunse,
Vrea zăvorul să-l desclește.

Ie 'n zadar atîta muncă.
Uite, ambele canate
S'aû deschis. Trăsnit s'aruncă
La pămînt... Pustietate...

Ie o vrajă, o minune?
Poate-un înger, care vine

Să-l tirască în genune ?
Pace 'n lumiie divine.

Prins de-o zdrobitoare groază,
Ridică privirea sa :
Iera colb jucînd în rază
Și-un painjen ce țesea.

ICAR

«Ți-ai încercat avîntul iară,
Te 'nnalți în sus triumfător,
Icar oprește-te din sbor
Cînd ai aripile de ceară.»

Supt cerul sur, de nourî greî,
Zîbind, se duce înnainte.
S'audă iel din empireu,
Clevetitoarele-ți cuvinte....

Maî sus, din ce în ce maî sus.
Privirea ta nu-l maî zărește,
In alte lumî acum s'a dus,
De-asupra negureî plutește.

O nu! I-a fost soarta haînă,
Ca un vîrtej, din nepătruns
Il vezi în țărînă ajuns:
Acolo sus, iera lumină.

HERCUL

În purpura grozavă cu dinții de văpaie,
Puternicile-î brațe spre ceruri ridicînd,
Supt flăcările, care-l ardeau la măruntaie,
Urla pe munte Hercul cu gura spumegînd.

Urla, sfărîmînd copacii și pietrele din cale,
Cu sîngele 'n privire și sîngele pe mîni:
Sunau de-a lui durere pădurile din vale,
Fugeau cu groază 'n tăiniți ai codrilor stăpîni.

Răcni o zi întregă și noaptea 'ntregă iară.
Și cînd supt ceriul de flăcări, sălbatec și tăcut,
Pe rugu-î se întinse, și a durerii ghiară
Nu-l mai trezi, în pacea-î nepăsător și mut,

A trupului gigantic senină odihnire,
Frumosul chip de piatră în liniște pierdut,
Vesti mulțimii triste, venite să-l admire,
Că s'a sfârșit eroul, și zeul a 'nceput.

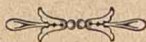

ÎN LĂTURI . . .

In lături cerșitorii ce-și fac o gloriolă
Din cîntecul de jale al celor suferite :
Durerea nu coboară pe frunți îngălbenite
Nici-o aureolă.

Iea nu alege, unde pecetia și-a pus :
N'a plîns Iscariotul în ceasul de căință ?
Sublimă ie răbdarea senină 'n suferință,
Pe cruce, ca Isus.

Și nu-ți cînta, poete, durerea cu trivoga,
Ci ca anticul Cezar, te culcă maiestôs
Și de la rana 'ntăia acopere-ți cu toga
Obrazul dureros.

MEMNON

Spre Teba cu o sută de porți, cînd călătorii
Se 'ndreaptă, de departe pîndindu-î cetățuia,
Se 'nnaltă din nisipuri în fața lor statuia
Luî Memnon Libianul, copilul Aurorei.

De mult sfărmat de vreme-î colosul de aramă,
Căzut-a supt securea de veacuri a luî frunte,
Și totuși, cînd lumină s'aprinde despre munte,
Cîntarea-î se ridică spre veșnica luî mamă.

Târziū, un Cezar mîndru, cu mintea pricepută,
Fu prins de mila unei asemenea minunî:
In clipă s'adunară toți meșterii cei buni.
Intreagă-î azi statuia, frumoasă ie și... mută.

LUCEAFĂRUL

Roiesc pe bolți de noapte și tremură molatec
Popoarele de stele, plutind către apas;
La margine, departe, în liniștea lui dus,
Luceafărul revarsă zimbirea-î singuratec.

Ce limpede i-î raza! și poate cine știe,
Ce groază se ascunde supt punctul luminos,
Ce lupte uriașe, cînd tu nu vezi de jos
De cît, nepăsătoare, scînteia-î argintie.

Deschide-o sfîntă carte cu slovele de aur,
Din cele ce alină durerile-omenești,
Pierdut în frumuseța-î, nici nu te mai gîndești
— Atît de stăpînește al gîndului tezaur —

De ce ascunse patimi ȳ-a fost inima plină
Acelui, ce'n durere cuvintu-și plămădia:
Din haosul de gînduri trecînd prin mintea sa,
Tu știi numai cîntarea-ȳ, melodică, senină.

PERIKLES

In agóra luminoasă unde, templele ridică
Stîlpî de marmură de Paros într'a lor liniște-antică,
Stă poporul din Atena, grămădit în adunare.
Apollon își poartă caii pe a cerului cărare,
Marea netedă, oglindă de safir, doarme supt rază,
Pe Acropole, zeița luptătoare privighiază
Peste tîrgul alb, ce'ntinde dunga lui până departe.

Perikles, vorbește... Glasu-î măsurat, ca dintr'o carte
Se revarsă 'n fraze line și severe 'n marea piață
Peste care stăpînește fața lui cu ochi de ghiață :
Pare-un zeu străin de lume, fără dor și fără patimă,
Fără inimă să simtă, fără ochi să verse lacrimă,

Un colos de cugetare, țăsînd lanțurî de cuvinte
Pentru roiul de mulțime împietrită înnainte.

Ie un ceas, de cînd cu fața vinețită de durere
A văzut puindu-și moartea buza-î vînătă, de fiere,
Peste-al lui copil din urmă ; ie un ceas, de cînd în lume
N'a rămas cine să poarte după dînsul al lui nume, —
Și, pe cînd se'nnață rugul pentru trupul fără viață,
Perikles senin, vorbește frase lungi, cu ochi de ghiață.

GETHSEMANI

Dormiau toți ucenicii pe dealul dus în noapte.
Iera târziu : din ceruri o liniște adîncă
Cădea pe lumii tăcute : doar jalnicile șoapte
De vînt orî glas de buhnă, plîngînd pe vîrf de stîncă

Sfărmau tăcerea tristă și-atît de fîroasă,
Că fiul lui Iehova ca marmura de tare,
Nenvinsul de durere, plecâ fața-î frumoasă
Și, prins fără de veste de-a morți 'nflorare,

Simțind cum plînge, într'însul durerea omenească,
Căzu'n genuchî în țărna și ruga lui fierbinte
Sună duios, în lacrimi : «De-î voia ta cerească,
De mine depărtează păharul greu, părinte.

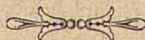
Și fii rigid ca fierul, de-oțel pentru durere,
Tăcută fie-ți buza, cînd inima se frînge,
Călca-vei o clipeală superba ta tăcere,
In țărîna cădea-vei, și, ca Hristos, vei plînge.

MORITURI TE SALUTANT

In arenele vieții
Nesfârșiți gladiatori
Sufăr pentru ideale,
Cezarii nesimțitori.

Și, la capătul de luptă,
In genunchi, măi strigă încă,
Răzimați pe arma ruptă:
«*Morituri te salutant.*»

IDILE PARIZIENE

I.

Orașul alb de neguri. Tăcere. Dimineața
Abia se mai cunoaște din noaptea ce-a trecut.
Pe stradele deșerte, arare-un pas pierdut
Orî carele greoaie tăind alene ceața.

Pe marginea de piatră a apei, iea privește
La unda ce se se cerne, stielind ispititoriū,
O față 'ngălbenită, doî ochi strălucitori,
O rochie, ce trupul de-abia i-l învălește.

Acasă sărăcia și-un tată, care-î spune,
Că de-ar fi fost ea dînsa, jel s'ar fi priceput
Să-și mîngiie părinții, ce'n trud'o aū crescut,
Că sînt atîtea fete, ce-aduc venituri bune.

Și jos fără de capăt a Seinei scînteiere,
Ce rece-î fundul apei, dar traiu-atît de-amar:
Nu-î tată-său acela, ce trece supt finar?
S'aruncă. Spume-o clipă. In negură, tăcere.

II.

Miezul nopții sună tainic din înnalte turnuri sure.
Albă ie, fără de-o șoaptă, noaptea rece de Ianuar.
Tainic umbre furișate se arată și dispar,
Indreptîndu-și sărăcia spre mansardele obscure.

Tineri slabi, în bluze rupte, lîngă ziduri se strecoară,
Și femeii fără de vrîstă și bătrîni cu ochii stinși:
Gerul aprig înroșește dureros obrajii plînși.
Trec încet pe strade goale, și odihna se coboară.

Răsărind în cerul palid, luna face să se vadă
In argint scăldat orașul mort, cu piețele-î pustii,
Unde blastămă asprimea luminoasei feerii
Vagabondul, care cade, vînat, la un colț de stradă.

ESAFODUL

Căruța 'nnaintează. Intr'insa furnicînd,
Mulțimea felurită, de orî și care treaptă,
De orî-ce vrîstă, trece, în strigăte uitînd
Calăul impasibil, ce prada și-o așteaptă.

In clipa, ce-î desparte de veșnicul abis,
In lupte necurmate și patime barbare
Trăiesc și fie-care își face câte-un vis
Imens și după dînsul aleargă fie-care.

Și unul stăpînește mulțimea prin cuvînt
Și-î mîndru de puterea-î, avere ăltu-șî strînge.
Tovarășii furîndu-î; în margine un sfînt
De traiul în păcate al veacului se plînge.

Și ast-fel în războaie sălbatece 'nceleștați,
Pe cînd groparul sapă gătitele morminte,
Se duc, munciți de doruri splendide, fără saț,
Cînd iată, eșafodul le-apare înainte.

Tresar? O nu, omorul se face doar pe rînd,
Și-apoi măi larg ie locul pe scîndurile rele,
De cîte orî s'aude cuțitul lunecînd, —
Și ceî rămași visează un vis pînă la stele.

CA UN DRUMEȚ

Ca un drumeț, ce trece pe țermuri schimbătoare,
Supt ceriul blind de noapte, în flacăra de soare,
Văzînd, cum înainte-î tot alte lumî răsar,
Te ducî, mînat de stele, ce 'nșală și dispar.

Durerile de astăzi ca mîne le-î uita,
Și singurul tovarăș etern în urma ta,
Ca un prieten tainic, cu buzele 'mpietrite,
Ie umbra larg'a morții, ce crește, și te 'nghite.

IN STRADELE BOGATE...

In stradele bogate ie zgomot de mulțime,
Trăsuri, ce trec în goană și strigăte și larmă
Se 'nnalță în văzduhuri puterea, de și-o sfarmă.
Seninul cer de noapte domnește 'n innălțime.

De strigăte de moarte cetatea 'ntreagă'i plină,
Palate se dărîmă și flacăra le 'nghite,
Femei peste cadavre aleargă despletite :
Același cer revarsă zîmbirea lui senină.

Tăcere pretutindenă acum și întunec.
Pe locul, unde-o-dată lucia bătrîna vatră,
Șacalii din pustie se strecură și latră
Din ierburile 'nnalte, spre cer adînc, feeric.

Etern se desfășoară a vieții tragedie
Cu acte 'nsîngerate de patime barbare,
In mijloc de splendide domniî de cugetare.
La trei pași de țărînă, nimic nu-î pe vecie.

Din neam în neam se duce, schimbîndu-se, scînteia,
Popoarele de astăzi nu sînt cele de mîni :
Imens mai sus de lacrimî, de frîngerea de mîni,
Plutește fără tremur, vărsînd luminî, ideia.

DA...

Learn to labour and to wait.

(Longfellow, Psalm of life.)

Da, să lucrezi te 'nvață,
Dă lumii partea ta,
Aici și 'n altă viață,
Nimic nu aștepta.

SE DUC...

Se duc, tovarăși răzlețiți,
Cu pumnii încheștați de ură,
Frați buni la lupte înteețiți
Etern, de maștiha natură.

In zilele de aici tăiete 'n
Aceiași pînză de durere,
Iși pierd unica mîngîiere
O vorbă caldă de prieten.

Apoi cînd toate s'aũ sfirșit
Și cade țerna 'n pături,
Ceï ce atîta s'aũ urît,
Dorm supt pămînt, alături.

DIN VIAȚĂ

I.

Tirziū. Afară ploaia în valuri se aruncă
Din ceriul de 'ntunerec. Prin hornuri alergînd,
Iși cîntă vînt de toamnă cîntarea lui de muncă.
Iel stă 'n odaia-î tristă și gînduri vin pe rînd
Cu dînsele s'aducă durerea lui trecută.
Din sobă focu 'ntinde lumina lui pierdută,
Puind covor de flacări, nesigur, pe păreți
Și-î trist, pustiū, ca 'n groapă în mica lui odaie,
Supt razele ce saltă, în ropotul de ploaie.

.
Sînt anî, de cînd ie singur, ca fiara în pustie,
Sînt anî de desnădejde, de aprigă urgie,

De cînd nu mai trăiește, de cît fiind-că-î deprins,
Sînt anî, de cînd își duce viața-î de învins
Ca 'n somn, de lumea 'ntreagă departe și străin.
Cînd stă de se gîndește, șiroiū de lacrimi vin
In ochiî plinî de jalea luceferilor morți...

Deschide-atuncî trecutul cel plîns ale lui porți
Și mintea-î în sicriul iubirii lui străbate :
Ce visuri făr'de samăn pe veci stau îngropate,
Supt pînzele durerii și cîte amintiri
De clipe aurite din vremi de fericiri
Cu 'ntreaga-î tinereță dorm somnul neființii...
In inima-î rinită de boldul suferinții,
Apare, ca icoană gonită din altariū,
Un chip duios și palid, cu ochi frumoși și mari,
Iubita-î dintr'o vreme, — femeia vinovată.
Și pare că viața-î se stinge de odată,
Lumina par'că-î piere din ochiî dureroși,
Cînd vede 'n noaptea vremii tot ochiî mîngîioși
Și plinî de rugăminte aî celei osîndite.

O vede înnainte-î, în ceasul trist de vină,
Trîntită la picioare-î, de-atîta jale plină,
Muncită de atîtea căinți ucigătoare,
Încît în ochiî umezi, lumina par'că moare.
Și viața 'ncet se stinge în trupul vinovat.
De-ar fi cerut atuncea, cu sînge-ar fi spălat
Rușinea ce-o pusese, greșind, pe fruntea lui.
Și iel, zdrobit de chinuri, văzînd că 'n lume nu-î

De cît un lemn icoana, privind-o cu atît
 Dezgust, cu-atîta silă, — simțind, cum par'că 'n gît
 O mîna i se 'nfige, — zvîrlind-o cu piciorul,
 Pe iea, a lui iubită, luceafărul, odorul,
 Trecu, un zimbet rece pe fața-î fără sînge.

.
 Intreaga lui viață, iubirea lui se stînge,
 Pustiul împrejuru-î din ce în ce se 'ntinde
 Și-un dor așa de aprig de alte vremi îl prinde,
 Căar ierta-o poate, de ar veni plîngînd,
 Să-î steie înnainte, pierdută în durere,
 Zdrobită de căință, și dacă în tăcere
 L-ar mai privi odată, sfios și rugătoriu.

Și s'a gîndit la dînsa, milos, de-atîtea ori . . .
 Ce-a fi făcînd sărmana, uitată și străină,
 Umblînd prin lumea asta, de-atîtea lacrimi plină ?
 N'a fost osînda crudă ? Și oare-î vinovată,
 Că'n viața-î liniștită, senină și curată
 Leșitu-i-a în cale un om cu ochiū fierbinte,
 Cu glasul plin de farmec și spornic la cuvinte,
 Și că, înlănțuită ca roaba, a căzut ?
 Căci ce ie o femeie de cît un trup de lut,
 Un biet copil în prada simțirilor nebune . . .
 O! de-ar veni acuma, nimic de nu i-ar spune,
 De s'ar culca în țernă cu fruntea lingă dînsul,
 Poate-ar uita de toate și năpădindu-l plînsul,
 Cuprins de-o milă dulce, iertînd pe vinovată,
 I-ar spune: «Știi tu, dragă, să fim ca altă dată.»

II.

Prin vîntul, care urlă în noaptea de furtună,
Prin zgomotul de ploaie, ce 'n geam izbită, sună,
Îi pare, că aude un plîns nedeslușit.
Tresare. Apoi iarăși în gînduri adîncit,
Se pierde 'n lumî de aur, apuse pe vecie.
Și iar s'aude plînsul, cu-atîta duiosie,
Cu-atîta jale-ascunsă... I-î glasul cunoscut,
Același plîns molatec, în liniște pierdut,
Il știe, ca din vise... Să fie cu putință?
În inimă-î învie un iad de suferință,
O lume de durere... iubita-î de-altă-dată?
Deschide iute ușa. Pe prag îngenuchiată,
Cu hainele în zdrențe, de frig încremenită,
Plîngea ca o copilă, femeia cea iubită.
Și-atunci, uitînd de toate, cu lacrimi o ridică.
Iera așa de slabă... Pe fața ieî cea mică
Și galbănă ca fața icoanelor de ceară,
Pusese sărăcia sălbateca ieî ghiară,
Și ochiî, plinî odată de nevinovăție,
Sticliau în cearcăn vînat, cu-o rază de făclie,
Ce pîlpîind, se stinge. Și fără de-un cuvînt,
Stătea umilă 'n fața-î, cu ochiî în pămînt.
— Ci lasă, nu măî plînge. A fost un vis de jale.
De ce să 'nviî trecutul cu lacrămile tale?
Iești iar a mea iubită, ridică-te și vină.
De-o sfîntă bunătate și-o dragoste divină
Iera însuflețită întreag'a lui ființă.

Și iea uitînd atunce un traiu de suferință,
 Simțind cum din mormîntu-î, prin vorba lui învie,
 Șopti încet, cu ochii schimbați de bucurie:

— Mai sfînt iești de cît sfinții, mai bun decît Hristos,
 Intrară în odaie și focul mîngios
 Aprinse de-o lumină voiosă și sglobie
 Luminile ieî stinse și fața-î vineție.

— Ce cald, ce bine-î mamă, mai cald decît la tine.

Și iel mierat privește. În zdrențele lui pline
 De ploaie, lîngă vatră, stătea un copilaș,
 Cu fața rotunzită, cu ochii drăgălași,
 Cu părul lung de aur, lăsîndu-se 'n inele.

— Ce caută copilul? Privirile lui grele
 Și aspre se lăsară pe capul lui bălaiu,
 Și ea înmărmurită, pierdută, fără graiū,
 Intoarse ochii galeși, cerșind o îndurare.

Iera *al lui*, copilul greșelilor murdare,
 Născutul din păcate, orfanul fără tată.

Să-l aibă înaintea-î, cu fața 'nseninată
 Să vadă lîngă dînsul etern greșala ieî, —
 Un tremur 'il cuprinse, în ochii lui scinteî
 De ură s'aprinse. Rușinea să i-o crească,
 Să aibă pentru dînsul privirea părintească,
 S'o vadă sărutîndu-și în iel icoana lui,
 Să-î spuie poate «tată» copilul nimăruî,
 Să simță între dînșii, în vremi de fericire,
 Copilul, a greșeliî eternă amintire. —

O nu !... Mai bine moară și mama lui cu dînsul !

Spre iea atunci se 'ntoarse, innăduşindu-şi plîsul :
— Orî tu fără de dînsul, orî mergeţi amîndoi !
Şi iea luă de mină, tovarăş de nevoi,
Pe cel cu păr de aur, grăindu-î blinde şoapte,
In ropotul de ploaie, — şi se pierdură 'n noapte.

De-atunci n'a mai văzut-o. Murit-a orî trăieşte,
In care părţi de lume cu lacrămî se hrăneşte
Nu ştie 'n a lui jale. Dar ca o remuşcare
Adese înnainte-î iubita lui apare
In zdrenţele-î ascunsă, purtînd ca un tezaur
Pe fiul din păcate cu plete lungi de aur.

S F Â R Ş I T

CUPRINSUL

	Pag.
In Venetia	5
La cîmp	7
In codru	9
In Tirol	10
Se înalță stînci	12
Pe mare	13
Furtuna	15
Amfitrita	16
Egiptul	18
Răsărit de soare	20
Noapte de iarnă	21
Cîmp de luptă	22
Leul	23
Pastel antic	24
In codru	25
Marina	26
Templul	28
Sară de toamnă	30
In carul ei de nourî surî	32
Apus de soare	34
Caravana	36
Luminos, boltă senină	38
Marea	40
Leul captiv	41
Muntele	42
Don Juan	44
Orientală	47
Adesa	49
Baladă romantică	51
Vis și lume	53
Două muze	54
Tricliniul	56
Aedul	59
Adormi	61
Și luînd cuțitu 'n mână	63
Magii	65
Nocturnă	66

	Pag.
Primăvara	68
Se 'naltă fumul de tămâie	69
Sinistru zbor	71
Bătut de-a gândului furtună	72
Un zbuciumat nebun de umbre.	73
Răsărit din negrul haos	74
Din ceasu 'n care te-ai născut	75
Prometeu	77
Hellas	79
Olimpui dispăruse	80
S'a stinge	82
Imn	84
Crede în tine.	86
Socrat și Alcibiad.	87
Din mijlocul mulțimii	89
Mîndria gândului	90
Ideile	91
Sirenele	93
Baal, Zeus ori Iehováh	95
Zădarnic	97
Don Quijote	98
Cugetînd, o înțelepte	100
Icar	103
Hercul	105
În lături	107
Memnon	108
Luceafărul	109
Perikles	111
Gethsemani.	113
Morituri te salutant.	115
Idile pariziene	116
Eșafodul	118
Că un drumet	120
În stradele bogate.	121
Da.	123
Le duc.	124
Din viață.	125

